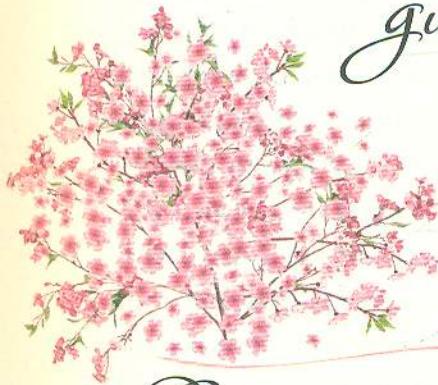

Глава 1

Місіс Рейчел Лінд дивується

Будинок місіс Рейчел Лінд стояв там, де широка дорога, що веде в сільце Аронлея, пірнала в невелику долину. Там її перетинав струмок, що брав початок у лісі, який оточував садибу Катбертів. Це був спокійний і гречний маленький потік, і протікав він повз будинок Ліндів, дотримуючись пристойності.

Місіс Лінд належала до тих жінок, які, відчуваючи жваву цікавість до справ близніх, чудово справляються й зі своїми. У домі в неї все блищає, а сама вона була підпорою благодійної організації при місцевій церкві. Однак у місіс Лінд вистачало часу й на те, щоб посидіти біля вікна кухні зі спицями в руках, поглядаючи на дорогу. Тому що Аронлея розташовувалася в основі невеликого півострова, що виступав у затоку

Святого Лаврентія, усякий, хто прямував туди, описувався під пильним поглядом Рейчел Лінд.

Якось увечері на початку червня вона сиділа в кухні на звичайному місці. Сад, що розкинувся на схилі пагорба за будинком, стояв у чудовому уборі блідо-рожевих квітів. Томас Лінд — скромна людина, якого в Аvonлеї всі називали «чоловік Рейчел Лінд», — сіяв ріпу на схилі за корівником, і Метью Катберту, сусідові, теж належало б сіяти свою на полі біля Зелених Дахів. І, однак же, ось він — Метью Катберт, о пів на четверту, у будній день, їде по дорозі через долину легкою ресорною бідаркою*, запряженою гнідою кобилою. І що ще дивніше — на ньому його найкращий костюм і білий комірець.

---

* Бідарка — двоколісний кінний візок.

Якби це був якийсь інший житель Авенлеї, місіс Рейчел, хвилину подумавши, легко змогла б дати відповідь на запитання, куди й навіщо він прямує. Але Метью так рідко залишав дім, що тільки найнезвичайніші обставини могли змусити його вирушити в дорогу. Він був людиною замкнутою, і товариство незнайомих людей було для нього тяжким випробуванням.

Micic Рейчел довго сушила голову, але так ні до чого й не додумалася, і вся принадність безтурботного вечора була для неї втрачена.

— Доведеться після чаю сходити в Зелені Дахи й усе з'ясувати в Мерілл,— вирішила ця гідна особа.— Метью ніколи не їздить у гості. І в місті йому зараз теж нічого робити. Ну просто загадка, скажу я вам!

Сказано — зроблено. Після чаю місіс Лінд виrushila в Зелені Дахи, добре хоч іти було недалеко. Від долини Лінд до просторого, потопаючого в зелені будинку, де жила родина Катбертів, було не більше, ніж чверть милі — спочатку по дорозі, а потім по довгій бічній стежці. Батько Метью, такий самий відлюдник, як і його син, постарається розмістити садибу якнайдалі від сусідів, біля самого лісу. Тому Зелені Дахи було ледь видно з дороги, уздовж якої розташувалися інші будинки Авенлеї.

— Нема чого дивуватися, що Метью та Мерілл обое трохи дивні, адже живуть вони так уособлено,— говорила місіс Лінд самій собі, крокуючи обсадженою шипшиною стежкою.— Та обое вони, здається, задово-

лені — гадаю, просто звикли до такого життя. До всього можна звикнути, як сказав один ірландець, присуждений до повішення.

Із цими словами Рейчел Лінд ступила зі стежки на задній двір Зелених Дахів. Чистий і акуратний, він був обсаджений із одного боку високими старими вербами, а з іншого боку — піраміdalними тополями. Двір виглядав таким чистим, що здавалося — тут можна було пообідати просто на землі.

Micic Лінд енергійно постукала у двері кухні й негайно почула: «Увійдіть!» Кухня в Зелених Дахах була просторою та веселою. Крізь вікно, що виходило на захід, сюди проникав потік променів надвечірнього сонця, а у східне вікно можна було бачити квітучі вишні в саду і стрункі берези в долині біля струмка. Мерілл Катберт сиділа з в'язанням у руках. Стіл був накритий до вечері.

Micic Лінд іще не причинила за собою двері, а вже помітила, що на столі стоять три тарілки. Виходить, Мерілл очікує когось, хтось приїде разом із Метью. Але посуд був не святковим, а у вазочці — тільки один вид печива. Схоже, що гість цей — не таке вже велике цабе. Але що ж тоді означає білий комірець Метью?

— Добрий вечір, Рейчел,— жваво привітала її Мерілл.— Чудова погода, чи не так? Сідай. Як почиваються всі ваші?

